

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2014 r.,

sprawy **R. J.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 242 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 lipca 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;

3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.

K. - Kancelaria Adwokacka - kwotę

442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100), zawierającą 23

% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu - sporządzenie i wniesienie

kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 4 września 2012 r., skazał R. J. za czyn z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 242 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2013 r. apelacji skazanego, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji, uznając ten środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty naruszenia art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić w tym zakresie należy w pełni treść odpowiedzi prokuratora na kasację.

Obydwa zarzuty kasacji sprowadzają się w zasadzie do zakwestionowania decyzji Sądu *ad quem* dotyczącej odmowy wyznaczenia skazanemu w postępowaniu odwoławczym obrońcy z urzędu. Zdaniem autora skargi, w okolicznościach niniejszej sprawy, w szczególności ze względu na fakt zażywania przez skazanego narkotyków oraz podejmowanego przez niego leczenia z tym związanego, zachodziły wątpliwości co do poczytalności skazanego, skutkujące koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej oraz obronę obligatoryjną. W związku z tym Sąd odwoławczy, odmawiając przeprowadzenia takiego dowodu oraz wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu, dopuścił się obrazy art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. W konsekwencji w sprawie dojdź miało do naruszenia prawa skazanego do obrony i wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., albowiem w sytuacji opisanej w art. 79 § 1 k.p.k. skazany nie był reprezentowany przez obrońcę, którego obecność na rozprawie odwoławczej była obowiązkowa (art. 450 § 1 k.p.k.). Z takim stanowiskiem skarżącego nie sposób się zgodzić. Sąd odwoławczy rozpoznał negatywnie wniosek skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, decyzję tę w sposób wystarczający uzasadniając. Stanowisko Sądu *ad quem* w tym zakresie zasługuje na pełną akceptację. Podkreślić należy, że podnoszone przez skazanego okoliczności co do jego leczenia uzależnienia nie zostały w żaden

sposób chociażby uprawdopodobnione. Sam fakt zażywania przez skazanego narkotyków, i to okazjonalnego, w sytuacji gdy w toku postępowania nie było żadnych podstaw do kwestionowania jego poczytalności, nie prowadzi automatycznie do zaistnienia wątpliwości co do jego stanu psychicznego, a kwestię tę rozpatrywać należy w kontekście wszystkich okoliczności sprawy. Ocena, czy istnieją wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, powinna być dokonywana w oparciu o całość materiału dowodowego i wszelkie okoliczności sprawy. Przedstawiony powyżej pogląd jest ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia SN: z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. V KK 81/13, Lex nr 1328046; z dnia 26 marca 2013 r., sygn. III KK 432/12, Lex nr 1311646 wraz z powołanym w tym judykacie orzecznictwem). W związku z tym sam fakt sporadycznego zażywania przez skazanego narkotyków, skądinąd zdecydowanie przeceniany przez obrońcę, nie przesądza o istnieniu wątpliwości co do jego poczytalności. Stąd zarzuty kasacji nie mogły zostać uwzględnione.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., skazanego zwolniono od kosztów postępowania kasacyjnego.

Na rzecz obrońcy skazanego z urzędu, adw. M. K., zasądzono kwotę 442,80 zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie przedmiotowej kasacji zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).